

Capitolul 16

Cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu

Porunca ieșită din templu

1. - »**Și am auzit un glas tare, care venea din templu și care zicea celor șapte îngerii: „Duceți-vă și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!”**« - Cuvintele *glas*, *glasuri*, *glas tare* și *glas puternic* își au de fiecare dată însemnătatea lor proprie deosebită. Cuvântul *glas* este folosit în legătură cu Hristos, cu Dumnezeu, cu îngerii, cu ființele vii, cu altarul, cu scaunul de domnie. Oriunde apare cuvântul în cartea Apocalipsa, ori la cine sau ori la ce s-ar referi, totdeauna prin aceasta se arată o prezentare clară a situației respective sau a lucrului respectiv. Folosirea simbolică a cuvântului (ca de exemplu în capitolul 9,13) nu face nici o excepție în privința aceasta.

Pluralul *glasuri* apare de șapte ori și stă, cu o singură excepție (capitolul 11,15) în directă legătură cu judecățile. Cuvântul *glasuri* aparține semnelor de atenționare, care vestesc judecățile ce urmează să aibă loc (capitolul 4,5; 8,5.13; 10,3; 11,19; 16,18). Așa cum printr-un *glas* se exprimă gânduri clare, ele arată, că demersul judecătoresc nu este o simplă exercitare samavolnică, necontrolată, a puterii, ci ea este coordonată cu pricepere și chibzuință.

Citim și despre un *glas puternic* (capitolul 18,2) și despre un *glas tare* (capitolul 5,2; 10,3; 16,1; 21,3 și alte locuri). Cuvintele puternic și tare descriu fiecare felul glasului, care la rândul lui corespunde exact felului și conținutului înștiințării.

Vizionarul a auzit »**un glas tare, care venea din templu**«. Din însuși locul sfânt, din cel mai sfânt domeniu din univers, pornește chemarea de a acționa. Chemarea la judecarea oamenilor păcătoși nu pornește de la scaunul de domnie, ci din Locul Preasfânt. Mânia lui Dumnezeu se va aprinde puternic și puterea ei va corespunde cerințelor naturii Lui sfinte (Isaia 6). Dacă ne gândim la sfințenia locului și la majestatea Vorbitorului, înțelegem că era o *voce tare*, care s-a auzit din templu.

Numărul *șapte*, care apare cel mai frecvent în cartea Apocalipsa, arată *plinătatea* slujirii, care a fost conferită acestui înger al judecății. Însă aceste unelte ale mâniei divine, cu toate că sunt echipate de Dumnezeu și primesc misiunea de la El, nu pot face nimic de la sine însăși, până când Dumnezeu nu le dă porunca categorică de a acționa. »Duceți-vă și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!« Aceste vase (simbolice) cu marginea lată sunt umplute în Locul Sfânt, dar aici nu cu tămâie, ci cu mânia dreaptă a lui Dumnezeu. – Același glas, care a poruncit vărsarea celor șapte potire, anunță mai târziu și sfârșitul celor șapte plăgi, când toate potirele au fost vărsate (versetul 17).

Porunca dată celor șapte îngerii este: »**Vărsați!**« Ei nu trebuiau să stropescă, ci să *verse* întreaga plinătate a mâniei divine. Fiecare vas este complet plin și trebuie vărsat complet, unul după altul, până s-au golit toate. Un mod asemănător de exprimare nu este neobișnuit în Vechiul Testament (Psalm 69,24; Ieremia 10,25; Țefania 3,8). Aceste *șapte* plăgi apar ca un răspuns la implorarea rămășiței iudaice suferinde în timpul necazului care va veni: »Întoarce vecinilor noștri în sânul lor de șapte ori batjocurile pe care Ți le-au aruncat ei Ție, Doamne!« (Psalm 79,12).

Scena acestor plăgi va fi »pământul«, aici fiind vorba de *întreg* ținutul cu care se ocupă comunicările profetice; de aceea judecățile anunțate prin vărsarea potirelor se extind pe un teritoriu mai vast decât judecățile anunțate prin trâmbițe (capitolul 8). Răzbunarea Dumnezeului mânios va lovi nu numai imperiul roman complet păcătos, ci totalitatea oamenilor vinovați din interiorul ținutului, cu care se ocupă profeția.

În continuare se văd aceste cu adevărat pedepse grozave ale mâniei lui Dumnezeu, care pornesc din Locul Preasfânt. Potirele sunt vărsate unul după altul, acelea care au fost sfințite pentru slujirea în templu, dar care atunci vor fi consacrate exercitării judecăților.

Primul potir

2. - »Și cel dintâi s-a dus și și-a vărsat potirul pe pământ; și o rană rea și chinuitoare a venit peste oamenii care aveau semnul fiarei și peste cei care se închinau chipului ei.« - La enumerarea îngerilor cu trâmbițele în capitolul 8 se spune (în afară de primul) de fiecare dată: »al doilea înger«, »al treilea înger« și așa mai departe. Aici este altfel. Prezentarea este mai scurtă, sunt date numai numerele de ordine (»cel dintâi«, »al doilea« ...) și cuvântul înger este lăsat la o parte. „Potirele procedează fără menajamente”, a spus cineva în privința aceasta.

Plaga, care aici este descrisă ca »o rană rea și chinuitoare«, amintește de plaga a șasea din Egipt (Exod 9,10-11). Era prima plagă care a lovit pe oamenii din Egipt în propriul lor trup, o boală dezgustătoare și respingătoare (vezi și Deuteronom 28,27.35), de care au suferit în mod deosebit învățații Egiptului. În Noul Testament sunt alte două locuri, în care sunt amintite aceste abcese dureroase. La a cincia judecată provocată prin vărsarea potirului al cincilea ele sunt amintite în legătură cu alte plăgi (versetul 11), și din Luca 16,20-21 deducem, că Lazăr, pe când zăcea muribund pe stradă printre câini, era acoperit cu aceste abcese dureroase și în mod normal nevindecabile. Dar îngerii lui Dumnezeu slujeau sufletului suferindului și l-au dus în sânul lui Avraam, acest loc deosebit de binecuvântare pentru un iudeu.

Pentru unii este chestiune litigioasă, dacă plăgile din acest capitol trebuie înțelese literalmente. S-a argumentat, că plăgile din Egipt au fost plăgi în adevăratul sens al cuvântului și drept urmare și aceste plăgi de aici, din cauza asemănării lor generale, trebuie interpretate ca plăgi în adevăratul sens al cuvântului. Cu toate că noi respingem hotărât gândul, că puterii și nemărginirii lui Dumnezeu s-ar putea pune unele îngrădiri, noi înțelegem în sens simbolic plăgile din acest capitol, așa cum acest înțeles corespunde caracterului general al cărții Apocalipsa. Abcesul rău reprezintă un rău spiritual/moral care provoacă groaznice dureri spirituale/sufletești. Fără îndoială durerile trupești vor contribui la chinurile oamenilor, dar preponderent va fi o judecată, care lovește sufletul și conștiința și dă naștere la suferințe, care sunt mult mai rele decât chinurile trupești. Este numită »o rană rea și chinuitoare«, deci un abces purulent, care aduce cu sine o senzație bolnăvicioasă, care se descarcă în modul cel mai grav. – Sub această judecată provocată de vărsarea primului potir vor suferi oamenii care poartă semnul fiarei, se închină chipului ei și susțin activ puterea statală păcătoasă, care atunci va sta sub influența directă a lui satan. Aceasta va aduce mânia lui Dumnezeu asupra adeptilor și închinătorilor fiarei în tot domeniul pământului.¹ – Această judecată grea va preceda căderea Babilonului, amintită mai târziu în acest capitol (versetul 19), dar numai după căderea Babilonului închinătorii fiarei vor fi dați chinurilor veșnice (capitolul 14,8-11). Din aceasta rezultă că vărsarea primului potir este ca să zicem așa o gustare anticipată a soartei groaznice anunțată în secțiunea a patra a importantului și interesantului capitol 14.

O comparație a judecăților declanșate prin trâmbițe cu judecățile declanșate prin potire

Pe lângă o asemănare generală a celor șapte plăgi din acest capitol cu plăgile din Egipt, există concordanțe uimitoare între judecățile declanșate prin trâmbițe și judecățile declanșate prin vărsarea potirelor. Primele patru judecăți ale acestor două serii lovesc fiecare același domeniu, și anume pământul, marea, râurile și izvoarele de apă și soarele. La judecățile prin trâmbițe domeniul afectat se limitează însă la a treia parte, deci la partea vestică a imperiului roman. Efectul judecăților declanșate prin vărsarea potirelor va fi altul și mult mai grav decât al judecăților declanșate prin trâmbițe. Și la judecățile următoare, a cincia, a șasea și chiar a șaptea, sunt unele asemănări cu ultimele trei judecăți declanșate prin vărsarea potirelor. La judecățile prin potire domeniul de acțiune al diverselor plăgi nu se va limita la a patra parte (capitolul 6,8)

¹ Pământul stă aici iarăși în opoziție cu marea și desemnează ținuturile în care mai există încă un rest de ordine consolidată.

sau la a treia parte (capitolul 8) a „pământului”. Răul va fi depistat, oriunde ar fi el, și nimeni nu va putea scăpa.

Potirul al doilea

3. - »Al doilea a vărsat potirul lui în mare. Și marea a devenit sânge, ca sângele unui om mort. Și a murit orice făptură vie care era în mare.« - După versetul 1 toate potirele sunt vărsate pe pământ. Judecățile prin potire vor veni deci peste tot domeniul cu care se ocupă prorocia. Însă pământul în versetul 2 și marea în versetul 3 sunt o parte a ținutului profetic, care în versetul 1 este denumită pământ. De aceea cuvântul pământ din versetul 1 cuprinde un domeniu mult mai extins decât același cuvânt din versetul 2. Pământul în versetul 2 stă în opoziție cu marea și semnifică simbolic partea deosebită a pământului întreg, în care mai există o oarecare ordine exterioară, în timp ce marea semnifică simbolic domeniile din ținutul evenimentelor profetice, în care mulțimea oamenilor trăiește în neliniște și dezordine, marea popoarelor neliniștite. Este important să se înțeleagă sensul acestor simboluri și aplicarea lor în fiecare caz în parte. Deosebit de necesar este însă, să se înțeleagă și să se rețină cu mintea și sufletul principiile morale și spirituale și învățăturile cărții. O interpretare mai exactă, oricât de interesantă și mai captivantă ar fi pentru unele suflete, ar trebui permanent să țină seama de prioritatea învățaturii morale, care se adresează conștiinței și Îl introduce pe Dumnezeu în toate evenimentele. Marile principii morale ale adevărului, care străbat întreaga Scriptură, trebuie să stăpânească inimile noastre și să ne conducă în toată viața noastră.

Faptul că marea a devenit sânge, nu trebuie înțeles aici literalmente, ca la prima plagă din Egipt (Exod 7,17-25), când Nilul, pe drept fluviul renumit al Egiptului, cu toate canalele sale și afluenții săi a fost transformat realmente în sânge. Marea devenită sânge vorbește mai degrabă simbolic despre o stare de moarte morală și spirituală. Atunci oamenii vor fi renunțat la orice urmă a credinței creștine și a adevărului. Marea, devenită sânge, »ca sângele unui om mort«, arată foarte clar *decăderea totală* de la Dumnezeu. Vedem aici oameni, care au viața naturală și totuși sunt »de două ori morți« (Iuda 12). În primul rând ei sunt morți spiritual în păcatele și fărâdelegile lor (Efeseni 2,1.5) și în al doilea rând morți în decăderea lor de la Dumnezeu, prin renunțarea categorică, publică, la orice relație exterioară cu Dumnezeu.

»Și a murit orice făptură vie care era în mare.« Orice mărturisitor cu numele va eșua în ceea ce privește credința, conștiința și adevărul și va renunța la orice rămășiță a unei mărturisiri religioase. Îndepărtarea și decăderea de la Dumnezeu va fi totală, nu va rămâne nimeni în afară de adevărații și veritabilii mărturisitori, ale căror nume sunt scrise în cartea vieții Mielului.

Unii afirmă, că cuvântul *sânge* se referă aici la o moarte corporală violentă, dar după părerea noastră această interpretare este greșită. O moarte violentă, fie ea provocată prin război sau crimă, este prezentată simbolic printr-o *sabie* (capitolul 6,4.8; 19,15.21), și aceasta nu este amintită aici. A doua judecată provocată prin potire va prăbuși popoarele și mulțimea de oameni (prezentată simbolic prin marea neliniștită) într-o stare de totală stricăciune și decădere totală de la Dumnezeu, și va conduce și la decăderea publică a *fiecăruia* în parte. Am auzit și am citit despre o lume *păgână* cu toate practicile ei hidoase și murdare. În trecut a existat o Europa *papală*, învăluită în adânc întuneric moral și spiritual. Dar o lume *total decăzută* de la Dumnezeu, umplută cu hule, cruzime și suferințe îngrozitoare, părăsită de Dumnezeu și dată lui satan – acesta este tabloul înspăimântător, pe care îl găsim aici în cartea Apocalipsa. Însă această evoluție este inevitabilă și va avea loc în curând. Semnele timpului arată foarte clar în această direcție.

Potirul al treilea

4.-7. - »Al treilea a vărsat potirul în râuri și în izvoarele apelor. Și ele au devenit sânge. Și am auzit pe îngerul apelor, zicând: „Drept ești Tu, care ești și care erai, Cel sfânt, pentru că ai judecat în felul acesta! Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și al prorocilor, le-ai dat și Tu să bea sânge; și sunt vrednici.” Și am auzit altarul zicând: „Da, Doamne Dumnezeule, Atotputernic, adevărate și drepte sunt judecățile Tale”!« - La trâmbița a treia, la care potirul al treilea are anumite paralele, râurile și izvoarele apelor vin de asemenea sub judecată, și ele devin amare (capitolul 8,11); aici ele devin sânge. La judecata a treia vestită prin trâmbiță, sunt otrăvite viața națională, izvoarele spirituale, principiile morale, care călăuzesc gândirea și activitatea. Stricăciunea națională este aici mai profundă, rezultatele ei fiind moartea morală și spirituală, îndepărtarea totală de Dumnezeu. Râurile, care în mod normal aduc înviore, reușită și bunăstare, și izvoarele apelor – originile, de unde pornesc influențele și principiile care guvernează viața oamenilor – ele sunt transformate toate simbolic în sânge. Vrem să mai remarcăm încă o dată, că cu toate că există anumite paralele între judecățile pricinuite prin trâmbițe și judecățile pricinuite prin vărsarea potirelor, acestea din urmă lovesc un domeniu mult mai larg și efectul lor este mai grav și mai pătrunzător decât la primele.

Expresia **»îngerul apelor«** pare ciudată la prima vedere. Dar dacă ne gândim la rolurile multiple, pe care îngerii le ocupă în economia răscumpărării moștenirii, atunci această expresie primește o însemnătate explicabilă. Expresii asemănătoare găsim în alte părți ale cărții. Aproape orice lucru în cartea Apocalipsa își are îngerul sau îngerii lui. Un înger a fost transmîțătorul sau mijlocitorul între Hristos și Ioan (capitolul 1,1); fiecare din cele șapte Adunări are îngerul ei sau reprezentantul responsabil, care în acest caz nu este o ființă cerească (capitolul 2 și 3); un înger cheamă întreg universul, să prezinte pe unul, care este capabil să îndeplinească planurile lui Dumnezeu cu privire la pământ (capitolul 5,2); mulțimea uriașă de îngeri adoră Mielul (capitolul 5,11-12); îngerii au autoritate asupra elementelor (capitolul 7,1); un înger pune pecetea pe robii lui Dumnezeu (capitolul 7,2-3); fiecare trâmbiță este sunată de câte un înger și fiecare potir este vărsat de câte un înger (capitolul 8 și 16); îngerii sunt luptătorii la lupta din cer (capitolul 12,7); un înger vestește Evanghelia veșnică (capitolul 14,6); un înger vestește căderea Babilonului (capitolul 14,8); un înger face cunoscut soarta îngrozitoare a adoratorilor fiarei (capitolul 14,9-11); un înger iese din Templu (capitolul 14,15) și un alt înger, care are autoritate asupra focului, iese din altar (capitolul 14,18). Așa cum vânturile și focul au îngerii lor, tot așa și apele au îngerii lor. Chiar și popoarele și națiunile, reprezentate simbolic prin **»apele multe«** (capitolul 17,1.15), sunt influențate și conduse prin îngeri, dar toate au loc prin mâna călăuzitoare a lui Dumnezeu.

Îngerul apelor este de acord cu judecata divină. Ar fi fost de înțeles, dacă el ar fi încercat să îndepărteze acțiunea de judecare și pedepsire a domeniului încredințat lui. Dar dimpotrivă, el exprimă consimțământul lui deplin, spunând: **»drept ești Tu«**. Nici cât un fir de păr plaga nu depășește măsura stabilită, pe care trebuie s-o ceară o dreptate severă. În afară de aceasta, prin cuvintele **»care ești«,** ei accentuează, că Dumnezeu în Ființa Lui este Cel veșnic și Cel care nu se schimbă; relația Lui cu oamenii și cu îngerii în trecut o amintește prin cuvintele **»care erai«**. În cele din urmă el confirmă, că acest Dumnezeu este **»Cel sfânt«**. Acest cuvânt deosebit este folosit numai de două ori în Noul Testament cu privire la Dumnezeu sau la Hristos, aici și în capitolul 15,4; a se vedea comentariul la acest verset.

6.- »Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și prorocilor, le-ai dat și tu să bea sânge; și sunt vrednici.« - Acest verset dovedește convingător caracterul simbolic al plăgilor. Națiunile și popoarele decăzute de la Dumnezeu sunt văzute simbolic ca „ape”. Cu răutate și neînfrânat ele vor vărsa sângele sfinților și prorocilor. – În capitolul 11,18 ordinea este proroci și sfinți, aici este invers. Acolo (capitolul 11,18) este vorba de recunoașterea publică a slujbei și credincioșiei; de aceea în primul rând sunt numiți cei care poartă responsabilitatea cea mai mare și stau pe prim plan. Aici dimpotrivă, este vorba de moartea de martir a tuturor celor care sunt de partea lui

Dumnezeu și depun mărturia lor, una negativă, prin respingerea fermă din partea lor a oricărui rău, și una pozitivă, prin mărturisirea clară. Potrivit principiului din Luca 11,50-51, Dumnezeu va da răsplata cuvenită celor vinovați. Cuvântul »sfinți« se folosește deseori în ambele Testamente, ca să desemneze pe adevărații credincioși. »Prorocii« sunt aceia care în zilele întunecate și rele mărturisesc pentru Dumnezeu.

Apa este necesară menținerii vieții, și ea înviorează. *Vinul* este simbolul bucuriei pământești. *Sângele* – în afara vieții – vorbește despre moarte. Ca dreaptă răsplătire, Dumnezeu va da prigonitorilor alor Săi să bea sânge, pentru ca ei să cunoască *moartea* în propria lor conștiință și propriul lor suflet. Pedepsa va fi îngrozitoare. Băutul sângelui nu înseamnă moartea trupului, ci o judecată grea, care va fi tot așa de îngrozitoare și de dreaptă, un gust anticipat al groazei iazului de foc. Însă îngerul adaugă: »sunt vrednici«. Judecata va fi deci nu numai dreaptă, ci acești păcătoși au meritat-o pe deplin. Ei sunt vrednici să primească această judecată grea a morții morale și spirituale, totodată să bea moartea și în felul acesta să aibă parte de toată amărăciunea ei.

7. - »Și am auzit altarul zicând: „Da, Doamne Dumnezeule Atotputernic, adevărate și drepte sunt judecățile Tale.« - Aici vorbește (simbolic) altarul din față, altarul judecății nimicitoare. Viața sfinților și martorilor lui Dumnezeu va fi jertfită pe altar (așa o privește Dumnezeu), și după moartea lor sufletele lor de sub altar (capitolul 6,9) vor striga la Dumnezeu după răzbunare asupra prigonitorilor lor setoși de sânge. Și Dumnezeu a auzit permanent strigătul. Șase mii de ani s-a părut că Dumnezeu ar dormi sau ar fi indiferent cu privire la tratarea cruntă și fără inimă a poporului Său îndelungul timpului. Dar nu este așa. Răbdarea îndelungată, și care așteaptă întoarcere, a Dumnezeului nostru se va sfârși atunci, și răzbunarea reținută va fi revărsată asupra prigonitorilor. Sentința altarului justifică pe Dumnezeu, când El acționează apoi în mânia Lui. El preamărește caracterul sfânt, adevărat și drept al acestor judecăți de răsplătire. În prima carte a Sfintei Scripturi (Geneza 4,10) citim despre strigătul sângelui primului martir; aici în ultima carte a Bibliei auzim cuvintele altarului, care într-o oarecare măsură este un martor al sacrificării sfinților lui Dumnezeu începând din zilele lui Abel. Altarul însuși se mai adresează lui Dumnezeu scurt înainte de îndeplinirea judecății prin vărsarea celui de-al șaptelea potir. Este atât o chemare a lui Dumnezeu la judecată cât și o îndreptățire a lui Dumnezeu în judecățile Sale, care totdeauna sunt adevărate și drepte (capitolul 15,3; 19,2).

Potirul al patrulea

8.-9. - »Al patrulea a vărsat potirul lui peste soare. Și i s-a dat să dogorească peste oameni cu foc. Și oamenii au fost dogoriți de o arșiță mare; și au hulit Numele lui Dumnezeu care are stăpânire peste aceste nenorociri și nu s-au pocăit, ca să-I dea slavă.« - Îndreptăm încă odată atenția spre unele asemănări și unele diferențe între primele patru trâmbițe și primele patru potire. În ambele serii de judecăți succesiunea este aceeași. Marile domenii ale naturii, și anume pământul, marea, râurile și izvoarele de apă și soarele, desemnează simbolic domeniile și ținta acestor judecăți. Însă judecățile prin potire se revărsă asupra întregului domeniu, cu care Dumnezeu a intrat deja într-o anumită legătură și cu care de aceea se preocupă prorocia, în timp ce judecățile prin trâmbițe vor lovi în principal partea vestică a împărăției romane.

Lovirea soarelui, care simbolic reprezintă guvernarea cea mai înaltă, conduce în capitolul 8,12 la un adânc întuneric moral și spiritual, dar care însă va fi limitat la împărăția romană reînființată. Dar judecata prin trâmbița a patra nu se va ridica în gravitatea și extinderea ei la grozăvia mare a judecății prin potirul al patrulea. Acolo vine întuneric, *aici* chinuri insuportabile; *acolo* un ținut limitat vine sub judecată, *aici* se extinde până la cele mai îndepărtate margini ale creștinătății decăzute, *acolo* este vorba de condițiile de viață ale oamenilor, *aici* chinurile provocate prin judecată lovesc oamenii în propria lor persoană.

9. - »Și oamenii au fost dogoriți de o arșiță mare; și au hulit Numele lui Dumnezeu care are stăpânire peste aceste nenorociri și nu s-au pocăit, ca să-I dea slavă.« - Puterea soarelui va fi întărită într-o măsură așa de mare, că oamenii vor fi pârjoliți de arșița lui. Desigur aceasta nu trebuie înțeles literalmente. Noi trebuie să încercăm să înțelegem înțelesul simbolic al acestor cuvinte. Soarele este un simbol al autorității supreme de guvernare (vezi capitolul 6,12; 8,12; 9,2; 12,1). Drept urmare, vedem aici că marea putere de guvernare pe pământ va aduce atunci chinuri mari și oribile peste oameni. Prin cuvântul »pârjoliți« sau »dogoriți« se arată clar aceste chinuri (compară cu Deuteronom 32,24; Maleahi 4,1).

Aici ni se arată și efectul acestor plăgi îngrozitoare asupra conștiinței oamenilor. Se vor smeri ei prin aceasta și se vor pocăi? Vor fi ei zdrobiți în duhul lor prin repetatele lovituri ale judecății și asprimea lor crescândă? Nu, ei »au hulit Numele lui Dumnezeu«. Ce răspuns al oamenilor la mânia descoperită a Celui Atotputernic! Cât de incorigibil de rea și de total de stricată este voința omului! Dacă ar fi avut loc o pocăință potrivit voinței lui Dumnezeu, atunci furtuna mâniei lui Dumnezeu ar fi putut fi oprită, căci Dumnezeu »are stăpânire« peste aceste plăgi. Totul este în mâna Lui, și El posedă autoritatea supremă. De la El pornesc aceste judecăți. Noi nu trăim într-o lume a hazardului, ci într-o lume, care aparține lui Dumnezeu și este condusă de El, chiar și în cele mai mici împrejurări ale vieții. Judecățile nu duc la pocăință, ci la o împietrire crescândă a inimilor; nu conduc, să se dea onoare lui Dumnezeu, ci la batjocorirea Numelui Lui sfânt. La această plagă se vede foarte clar dușmănia omului față de Dumnezeu.

Potirul al cincilea

10.-11. - »Al cincilea a vărsat potirul lui peste scaunul de domnie al fiarei. Și împărăția ei s-a întunecat. Oamenii își mușcau limbile de durere. Și au hulit pe Dumnezeul cerului din cauza durerilor lor și din cauza rănilor lor, și nu s-au pocăit de faptele lor.« - Șapte Adunări (capitolul 2 și 3), șapte peceti (capitolul 6 și 8,1), șapte trâmbițe (capitolul 8 și 9 și 11,15) și șapte potire (capitolul 16) sunt fiecare clar subîmpărțite în două grupe. Cele șapte Adunări sunt subîmpărțite în trei și patru, judecățile sunt fiecare împărțite în patru și trei. Totalul de șapte arată caracterul complet sau desăvârșirea (divină). Dacă elementele particulare sau evenimentele unei serii sunt prezentate la rând ca întâiul, al doilea, al treilea ..., atunci vedem caracteristicile lor deosebite și diferențele. Dar pe lângă aceasta sunt caracteristici comune ale evenimentelor unei grupe (aici de patru sau de trei judecăți), spre care este îndreptată atenția noastră.

Potirele de până acum au fost vărsate simbolic asupra celor patru domenii mari ale naturii, asupra pământului, mării, râurilor și soarelui. Aici însă domeniul naturii este părăsit, și subiectul deosebit al acestei judecăți este împărăția fiarei, care este lovită în tronul ei, punctul central și reședința puterii ei. Fiara însăși, capul personal al împărăției, va fi păstrată încă un timp împreună cu aliatul ei la rău, antihristul, și după aceea va fi predată soartei ei groaznice (capitolul 19,20). Dar puterea politică de pe pământ susținută de satan (capitolul 13,4; 17,8) va simți lovitura judecății divine prin vărsarea potirului al cincilea în centru ei. În primul rând și nemijlocit va fi lovită conducerea împărăției, iar după aceea și subalternii. Această judecată va fi vărsată peste »scaunul de domnie al fiarei«, sediul puterii și slavei împărăției. Provocării păcătoase, arogante și nebune »Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?« (capitolul 13,4) i se răspunde aici, dar și ceva mai târziu – atunci definitiv (capitolul 19,19-21) - clar.

10. - »Și împărăția ei s-a întunecat. Oamenii își mușcau limbile de durere.« - Fără îndoială aceasta este o aluzie la Exod 10,21-23. Acolo însă a fost literalmente întuneric, aici trebuie să ne gândim la un adânc întuneric moral și spiritual. Este greu să ne imaginăm întrucâtva groaza unei asemenea lovituri cu judecată. O parte esențială a necazului, care va trebui suportat în locul de

chin veșnic, în iazul de foc, va fi provocat de întunericul îndepărtării de Dumnezeu (Matei 25,30); și despre acest întuneric vor simți oamenii aici un gust anticipat. Ce urmări va avea aceasta vedem din exprimarea: »Oamenii își mușcau limbile de durere«. W. Ramsay a scris în privința aceasta: „Această formă de exprimare este unică în felul ei în Cuvântul lui Dumnezeu și arată durerile cele mai mari și mai chinuitoare.”

11.- »Și au hulit pe Dumnezeul cerului din cauza durerilor lor și din cauza rănilor lor, și nu s-au pocăit de faptele lor.« - În necazul provocat prin vărsarea celui de-al cincilea potir, oamenii vor huli »Numele lui Dumnezeu«; citim aici, că ei hulesc »pe Dumnezeul cerului«, ceea ce pare să arate un progres în rău. Oamenii din împărăția întunecată moral vor fi chinuți de muștrările conștiinței, dar chiar și cunoașterea, că un Dumnezeu din cer prin judecățile Lui drepte este urzitorul necazului lor, nu-i va face să-și plece inimile prin pocăință. Voința lor încă nu va fi zdrobită. »Nu s-au pocăit de faptele lor«, ei se laudau tocmai cu faptele lor, la care Dumnezeu trebuie să răspundă cu judecată. Ei iubesc faptele rele ale întunericului. De aceea vor urma lovituri și mai aspre.

Potirul al șaselea

12.-16. - »Și al șaselea și-a vărsat potirul pe râul cel mare, Eufrat; și apa lui a secat, ca să poată fi pregătită calea împăraților de la răsăritul soarelui. Și am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura falsului profet trei duhuri necurate, ca niște broaște; pentru că sunt duhuri de demoni, care fac semne, care merg la împărații întregului pământ locuit, ca să-i adune pentru războiul acelei zile mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. („Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cine veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!”). Și i-a adunat la locul numit în evreiește Armagedon.«

Eufratul

Marele fluviu Eufrat² este cel mai lung și mai important râu în partea de Vest a Asiei și joacă un rol deosebit în istoria și în profeția biblică. Prima dată este amintit în Geneza 2,14 și ultima dată în acest loc. În cartea Apocalipsa el este numit de două ori cu acest nume (capitolul 9,14; 16,12). Eufratul a constituit granița de răsărit a cuceririlor romane și în viitor va constitui granița de răsărit a Palestinei³ extinse. El a fost totdeauna o graniță naturală de despărțire între răsărit și apus. Potirul de aur al îngerului al șaselea va fi vărsat peste acest fluviu mare⁴, așa că apa lui va

² Vezi explicațiile de la capitolul 9,14.

³ »În ziua aceea, Domnul a încheiat un legământ cu Avraam, zicând: „Am dat țara aceasta seminței tale, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat.« (Geneza 14,18) În felul acesta Dumnezeu a hotărât Nilul în Vest și Eufratul în Ost ca granițe ale țării făgăduite. David și Solomon și-au extins cuceririle în partea de răsărit a imperiului până la malurile Eufratului, dar nu i-a reușit lui Israel să aibă de durată aceste ținuturi. De aceea promisiunea din Geneza 15,18 își va avea împlinirea de durată abia în viitor.

⁴ Aici trebuie date unele informații despre acest fluviu remarcabil și interesant. Lungimea lui totală, de la izvoarele lui în munții din partea de răsărit a Turciei și până la Golful Persic este de aproximativ 2000 km. Adâncimea și lățimea lui este diferită, în funcție de regiune și anotimp. Din luna Martie și până în luna Mai nivelul apei crește în mod considerabil prin topirea zăpezilor pe munți și din cauza ploilor multe. Fluviul are două izvoare, care la rândul lor izvorăsc la distanță mare unul de altul. Ele se unesc în apropierea localității Kebben Maden. Aici fluviul are o lățime de aproximativ 100 de metri. Pe ultimii 1200 km înainte de vărsarea lui, el străbate o câmpie aluvionară, unde are o lățime de aproximativ 800 de metri. În timpurile de demult Eufratul era o parte importantă a căilor comerciale spre India. Față de țărmlul Mării Mediterane el este în locul cel mai apropiat la o distanță de aproximativ 160 km. La 150 km de vărsarea în Golful Persic se unește cu fluviul Tigru; fluviul unit se numește Șatt-el-Arab și prin Golful Persic are legătură cu Oceanul Indian. În timpurile de demult fluviile Tigru și Eufrat erau unite prin canalele circulabile cu corăbiile, care contribuiau ca Ninive și Babilon să devină centrele comerciale cele mai mari ale lumii

seca. Deci prin această acțiune de judecată va fi înlăturat obstacolul, ca astfel popoarele din răsărit să-și poată duce fără greutate armatele în Palestina.

Din rezultatul intenționat, și care va fi obținut, deducem că Eufratul cel puțin pe o porțiune va seca realmente – fără îndoială pe cale supranaturală. O judecată asemănătoare va fi în Vest (Isaia 11,15). Nu va fi greu să înțelegem în sensul deplin, textual, afirmația din textul nostru. Viitorul va fi plin de minuni și evenimente surprinzătoare, și dacă fluviul desparte răsăritul de apus, această despărțire trebuie în mod necesar în mare măsură îndepărtată, pentru ca armatelor de răsărit sub conducerea împăraților sau căpeteniilor lor să li se permită străbaterea țării și strângerea lor în Palestina. Scopul judecății divine asupra fluviului este, »ca să poată fi pregătită calea împăraților de la răsăritul soarelui«. Prin acești împărați nu se poate înțelege iudei; o astfel de presupunere ar fi ciudată. Mulțimea poporului iudeu va ajunge în țară din partea de vest, în timp ce Efraim (sau cele zece seminții) vor fi readuse în principal din nord și din sud.

Un exemplu pentru strângerea armatelor dușmane în țara sfântă găsim deja în Geneza 14. În viitor Dumnezeu va strânge națiunile și imperiile în Iudeea și în jurul Iudeii, ca să verse asupra lor urgia Sa și aprinderea mâniei Sale (Țefania 3,8). Persia, Etiopia și celelalte popoare vor sta sub influența Rusiei și într-un moment viitor vor lua parte la invazia armată a Gogului, ultimul domnitor peste popoarele Rusiei (Ezechiel 38,2-6). Grecia va juca probabil în timpul necazului un rol de independență (Zaharia 9,13), dar toate aceste puteri vor avea o atitudine dușmănoasă față de Iuda reinstaurat (Psalm 83; Zaharia 12 și 14). Egiptul va sta în legătură cu fiara și în felul acesta va fi ținta atacurilor împăratului nordului, dușmanul declarat al lui Israel (Daniel 11,25.29.42-44). Fiara și Gog vor fi puteri adversare, care prin politica lor urmăresc scopuri total diferite. Fiara se pare să fie apărătorul poporului iudeu; Gog va încerca s-o jefuiască și s-o nimicească.

O triunitate satanică

13.-14. - »Și am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura falsului profet trei duhuri necurate, ca niște broaște; pentru că sunt duhuri de demoni, care fac semne, care merg la împărații întregului pământ locuit, ca să-i adune pentru războiul acelei zile mari a Dumnezeului Celui Atotputernic.« - Ca să se pregătească calea puterilor asiatice, pentru ca ele să poată să-și joace rolul destinat lor în conspirația împotriva lui Gog și în războiul din ultimele zile, sunt înlăturate nu numai obstacolele naturale și granițele. Și satan însuși va întreprinde o activitate mondială ca să dea naștere la unitatea cea mai puternică a forțelor, în fond dușmane una altora, pe care lumea a văzut-o vreodată. Judecata prin cel de-al șaselea potir nu se încheie odată cu secarea Eufratului. »Trei duhuri necurate«, »duhuri de demoni«, ca niște broaște – dezgustătoare, respingătoare, ieșite din mocirlă și mizerie și din stricăciunea totală a unei scene dominată de rău – sunt trimise să stea la dispoziția oamenilor. Ele trebuie să influențeze prin cuvinte și semne și minuni pe împărații și popoarele pământului și să-i atragă la »războiul acelei zile mari a Dumnezeului Celui Atotputernic«. Intenția lui Dumnezeu este ca scurt înainte de aceasta să așeze pe Împăratul Său pe muntele Sion (Psalm 2), și de aceea puterile întregului pământ locuit sunt chemate să se strângă, ca să se așeze împotriva acestui plan divin și să împiedice împlinirea lui. O triunitate a răului, concentrarea influențelor nimicitoare ale lui satan, va interveni pentru a strânge pe împărații pământului. Trei duhuri necurate vin »din gura balaurului și din gura fiarei și din gura falsului profet«. Gura este privită ca punct de plecare și unealtă a puterii nimicitoare (capitolul 1,16; 2,16; 9,17.18; 19,15.21; Isaia 11,4). Nu

de răsărit și de apus. Erau și numeroase șanțuri, canale și apeducte (conducte de apă deschise amplasate pe poduri) și alte instalații artificiale pentru irigarea terenului sărac și neroditor, care erau o mărturie despre inteligența și iscusința inventatorilor și constructorilor lor. Alexandru cel Mare a prețuit așa de mult privilegiile naturale și cele create artificial ale fluviului, că el personal a supravegheat reparațiile și extinderea acestor instalații mărețe, care au contribuit în mare măsură la înflorirea economică a imperiului babilonian.

numai balaurul va face eforturi mari să-și impună planurile, ci și cei doi slujitori importanți ai lui, fiara și profetul fals, vor acționa energic. Fiara este puterea politică păcătoasă și impunătoare a Romei. Profetul fals este a doua fiară din Apocalipsa 13; ea este numită aici pentru prima dată »prophetul fals«, deoarece prin minciunile și influențele ei rătăcitoare poate să influențeze puternic popoarele. Prin aceasta vedem aici o conlucrare a puterii satanice directe, autoritatea brutală a unei puteri statale și influența vicleană a profetului fals. Ele toate vor conlucra în această lucrare aducătoare de nimicire (compară cu 1 Împărați 22,10-23).

Armagedon

16. - »Și (El) i-a adunat la locul numit în evreiește Armagedon.« - Pronumele se referă fără îndoială la Dumnezeu. El stă înapoia evenimentelor și a forțelor participante și hotărăște derularea evenimentelor – și la această judecată. Este Dumnezeu, Cel Atotputernic, care pricinuieste această strângere imensă a națiunilor pentru răzbunarea dreaptă. El folosește pe balaur, pe dușmanul declarat al poporului lui Dumnezeu, și cele două căpetenii păcătoase, pentru împlinirea *planului Său* pe pământ, și El strânge pe împărați la Armagedon. Acolo s-au luptat odinioară împărații Canaanului împotriva lui Israel, dar Dumnezeu S-a luptat pentru poporul Său, și victoria extraordinară acordată lui Israel a fost vestită de Debora, profetesa, prin cuvinte înflăcărâte și triumfătoare (Judecători 5,19-20). Tot așa atunci scopul mare al națiunilor adunate va fi să distrugă și să nimicească pe Israel (Psalm 83,3-5), dar Dumnezeu va interveni, va nimici pe deplin pe dușmani și va elibera pe ai Săi, așa cum El a făcut în zilele de odinioară ale judecătorilor. Și acea victorie de odinioară este văzută aici ca o arvună și asigurare a victoriei viitoare. Locul nu trebuie înțeles așa, că un munte adevărat, sau că valea Meghido ar fi locul de strângere al tuturor națiunilor; acest ținut limitat nu ar fi suficient. Înțelesul simplu este însă, că Dumnezeu va strânge în Palestina multe din națiunile pământului prin acțiuni satanice; ținta lor va fi biruirea și nimicirea lui Israel, ca apoi ei cu puterile lor unite să se ridice împotriva Domnului. Dar ei vor face aceasta numai spre propria lor nimicire. Potrivit cu prorociile profeților Ioel și Țefania, Dumnezeu Își va revărsa mânia asupra națiunilor adunate. S-a spus că Armagedon va fi locul Adunării (Bisericii) și valea Iosafat va fi locul de nimicire a națiunilor. Însă ambele locuri sunt numite pentru a prezenta anumite evenimente ale zilelor din urmă. Ambele arată o strângere viitoare a împăraților și popoarelor în Palestina și probabil în apropiere de Ierusalim. *Acolo* trebuie să se decidă, și se va decide, marea întrebare referitoare la guvernarea și stăpânirea asupra pământului prin înfrângerea totală a națiunilor dușmane și instaurarea »împărăției Domnului nostru și a Hristosului Său«. În afară de aceasta Israel își va primi țara ca posesiune veșnică și va fi capul și va avea întâietatea între națiuni în timpul împărăției de o mie de ani.

O atenționare și un îndemn

15. - »Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cine veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!« - Noi trebuie să mergem un pas înapoi în studiul nostru. Versetul 16 se încadrează în ce privește conținutul la sfârșitul versetului 14 și completează această afirmație. Drept urmare versetul 15 este o înserare, dar care are o importanță practică mare. »Iată Eu vin ca un hoț.« În momentul succesului lor aparent și victoriei aparente, împărații adunați și popoarele adunate prin acțiunea satanică vor fi deodată surprinși de venirea Domnului în slavă (1 Tesaloniceni 5,2-3). Întreaga lume va dormi în întunericul moral adânc și se va felicita cu cuvintele „pace și siguranță!”. Însă atunci Domnul va apărea vizibil pe neașteptate, ca un hoț noaptea. *Această* venire a Domnului nu este pentru noi nici un subiect de speranță și nici un motiv de frică (1 Tesaloniceni 5,4). Noi nu suntem din noapte și nici din întuneric și de aceea

niciodată nu putem fi surprinși în felul acesta. Pentru noi El va apare ca Luceafărul strălucitor de dimineață, înainte să vină ziua. – Intercalarea se termină cu un cuvânt serios de atenționare, care în timpul acela va fi foarte necesar, însă în mod deosebit în timpul și în împrejurările din acele ultime zile. Credinciosul, care atunci »veghează și își păzește hainele«, este numit fericit. Aici nu este vorba de viața veșnică sau de mântuire, ci de umblare. Cât de important este în orice timp să fi cu grijă la propria umblare, pentru ca noi să nu stăm goi înaintea ochilor dușmanului și goliciunea noastră morală să fie privită spre rușinea noastră.

O comparație a potirului al șaselea cu trâmbița a șasea

La încheierea studiului nostru asupra potirului al șaselea dorim să arătăm unele concordanțe între acesta și trâmbița a șasea. În ambele cazuri este amintit Eufratul, în ambele joacă un rol important și puterea Asiei. Cititorul atent va constata și alte asemănări. În legătură cu potirul al șaselea nu se vorbește despre ducerea unui război prin puterile numeroase și de vărsare generală de sânge. Aici vedem mai degrabă marea strângere a popoarelor din toate părțile pământului, așa că ele vor fi în țara Israel, atunci când Domnul va veni cu putere (Apocalipsa 19). Din alte locuri din Scriptură putem afla detalii în această privință. Să reținem unele constatări ale Cuvântului profetic. Iudeea, în mod deosebit ținutul din jurul Ierusalimului, va fi în ultimele zile locul de strângere al națiunilor și popoarelor pământului. Cele mai multe din națiuni, în mod deosebit cele din nord și din răsărit, vor veni cu intenția să distrugă statul iudeu, care atunci va fi în exterior reinstaurat și într-o oarecare măsură sprijinit de puterile vestice. Însă toate națiunile vor fi mai mult sau mai puțin una în ura lor permanentă împotriva lui Dumnezeu și a Hristosului Său, și ele toate vor fi judecate la venirea Domnului în putere (Apocalipsa 19; Isaia 66; Zaharia 14).

Potirul al șaptelea

17.-21. - »Și al șaptelea și-a vărsat potirul peste văzduh; și a ieșit un glas puternic din templul cerului, de la tron, spunând: „S-a sfârșit!” Și au fost fulgere și glasuri și tunete; și a avut loc un cutremur mare, cum nu a mai fost de când sunt oamenii pe pământ, un asemenea cutremur atât de mare. Și cetatea cea mare a fost împărțită în trei părți; și cetățile națiunilor au căzut și Babilonul cel mare a fost amintit înaintea lui Dumnezeu, ca să-i dea paharul vinului furiei mâniei Sale. Și orice insulă a fugit și munții nu s-au mai găsit; și grindină mare cât un talant cădea din cer peste oameni; și oamenii L-au hulit pe Dumnezeu din cauza plăgii grindinii, pentru că plaga ei era foarte mare.» - Evenimentele care stau în legătură cu vărsarea celui de-al șaselea potir (versetele 12-16) sunt o pregătire pentru vărsarea ultimului potir al mâniei lui Dumnezeu asupra puterilor statale fără Dumnezeu și asupra »marelui Babilon«, sistemul bisericesc, care poartă vină mai mare, deoarece el a condus pământul în stricăciune religioasă. Am văzut efectul judecății lui Dumnezeu asupra »marelui râu Eufrat« și strângerea națiunilor întregului pământ prin puterea uimitoare a lui satan, care lucrează în cele trei duhuri de demoni »ca niște broaște«. Lumea este atenționată prin vestirea: »Iată, Eu vin ca un hoț«; sfinții sunt serios sfătuiți să umble cu haine nepătate. Prin judecata pornită prin vărsarea potirului al șaselea totul este pregătit pe deplin. De aceea nu va mai fi nici o amânare. Judecata care urmează după vărsarea potirului de aur al șaptelea va întrece în greutate și asprime tot ce omul în istoria lui tristă a trăit până atunci în afara sfârșitului.

17. - »Și al șaptelea și-a vărsat potirul peste văzduh; și a ieșit un glas puternic din templul cerului, de la tron, spunând: „S-a sfârșit!”« - Această judecată va lovi suflarea de viață morală și spirituală a lumii. Aerul este indispensabil pentru menținerea vieții naturale. El este domeniul de acțiune al lui satan (Efeseni 2,2), și peste acesta se varsă potirul al șaptelea. În această profeție

despre judecățile finale ale sistemului instituit al răului, judecata asupra văzduhului (aerului) înseamnă înlăturarea oricărui principiu spiritual/moral sănătos și drept și oricărei influențe, care acționează asupra oamenilor, și prin aceasta distrugerea oricărui fundament sănătos al vieții personale, sociale, religioase și politice. Este deci cu adevărat o judecată pătrunzătoare cu efecte mari.

Vedem aici templul și tronul unite, și Cel ce locuiește în templu și stă pe tron, anunță cu glas puternic: »S-a sfârșit!« Cele șapte plăgi sunt ultimele; în ele se desăvârșește mânia lui Dumnezeu. În următoarele două capitole se dau detalii despre prăbușirea Babilonului; aici el este numai scurt amintit. Judecățile providenței lui Dumnezeu se termină odată cu vărsarea potirului al șaptelea. Ceea ce urmează după aceea sunt ultimele și cele mai grele stări de judecată, care vor fi făcute de Domnul Însuși la venirea Lui.

18. - »Și au fost fulgere și glasuri și tunete; și a avut loc un cutremur mare, cum nu a mai fost de când sunt oamenii pe pământ, un asemenea cutremur atât de mare.« - Despre aceste trei semne ale atotputerniciei divine în judecată citim de patru ori. Ele sunt potrivite pentru a umple inima oamenilor cu groază. Cuvântul *glasuri* arată că exercitarea judecăților se face în mod rațional. Suplimentar acestor semne ale mâniei lui Dumnezeu asupra lumii vinovate se amintește aici »un cutremur mare«. Prin efectele lui grele, el va întrece toate cutremurele de până atunci; aceasta o arată cuvintele: »cum nu a mai fost de când sunt oameni pe pământ, un asemenea cutremur de mare«. În diverse locuri vor fi și cutremure naturale (Marcu 13,8). Dar schimbarea radicală, uriașă și fără egal, care va avea loc sub judecata prin potirul al șaptelea, nu va fi o zguduire naturală. Ea simbolizează mai de grabă distrugerea violentă a oricărui guvern, prăbușirea totală a oricărei autorități publice, de la cele mai înalte și până la cele mai de jos. Prin ea se vor clătina și se vor prăbuși scaune de domnie, se vor sfărâma coroane și sceptre și întreaga structură a societății se va prăbuși. Aceste evenimente vor fi fără precedent în istoria omenirii. Faptul că aceste zguduirii puternice sunt numite în mod deosebit alături de expresiile frecvent folosite »fulgere și glasuri și tunete«, dovedește însemnătatea lor extraordinară.

19. - »Și cetatea cea mare⁵ a fost împărțită în trei părți; și cetățile națiunilor au căzut.« - Efectele devastatoare ale marelui cutremur sunt prezentate aici pe scurt. Puterea romană mare și consolidată va fi împărțită mai întâi în trei părți, de la centru ei în Roma, cetatea celor șapte coline de pe Tibru, și până la ultimele ei periferii; distrugerea ei definitivă va veni la timpul ei. Aici este arătată desființarea și fărâmițarea împărăției în componentele ei politice și sociale. Puternica confederație de state a lui satan va fi sfărâmată.

Și »cetățile națiunilor«, centralele economice și politice ale restului de națiuni ale imperiului roman vor fi incluse în prăbușirea generală a tuturor asociațiilor și înțelegerilor omenești. De la construirea turnului Babel (Geneza 11,1-9) și până în ziua vărsării celui de-al șaptelea potir, progresul omenesc în civilizație, religie, conducerea politică și socială, artă, știință și literatură a fost totdeauna ținta spre care s-a năzuit. Aici vedem judecata asupra a tot ce omul a făcut în acest domeniu al vieții, și în alte domenii, începând din zilele lui Cain (Geneza 4), când a fost introdus sistemul lumii *fără Dumnezeu*, și din zilele când a fost construit turnul Babel (Geneza 11) și au început înțelegerile religioase și lumești între oameni. Ce lovitură împotriva mândriei și ambiției omului!

⁵ Cetatea cea mare este Roma, de fapt imperiul roman, care atunci va fi marele sistem statal de pe pământ. Roma reprezintă sistemul statal iar Babilonul sistemul religios al timpului acela, ambele dirijate de satan.

19. - »Și Babilonul⁶ cel mare a fost amintit înaintea lui Dumnezeu, ca să-i dea paharul vinului furiei mâniei Sale.« - Subiectul principal al judecății, care pentru Dumnezeu este mult mai dezgustător decât toate celelalte, este abordat aici în mod deosebit. Babilon este un nume cu înțeles sinistru. În Babilon vedem dezvoltarea pe deplin maturizată a tuturor trăsăturilor caracteristice anticreștine, a tot ce este împotriva lui Dumnezeu, și de asemenea confluența tuturor religiilor pur omenești. Cetatea și turnul, care odinioară au fost construite de oameni în câmpia Șinear – cetatea fiind punctul central statal, turnul fiind punctul de strângere religioasă fără Dumnezeu – vor atinge, vorbind simbolic, în zilele Apocalipsei punctul culminant al mărimii lor. Nu se poate spune simplu, că papalitatea este Babilonul, dar ea aparține acestuia. Marele Babilon va întrece în vinovăție pe toate celelalte, însă judecata lui va corespunde măsurii păcatelor lui. Fără îndoială aici se vorbește despre Babilonul simbolic și nu de vechea, mare cetate de la Eufrat, care va deveni o pustie veșnică (Ieremia 51,62-64). Babilonul este biserica falsă, înșelătoarea pământului, mama sau originea a tot ce strică ce este pe teritoriul religios și este rău. Tocmai Numele lui Hristos, pe care ea Îl poartă, și aroganța ei, de a fi trupul Lui și mireasa Lui, mărește vina. Denumirea »marele Babilon« arată că ea și-a însușit o uriașă putere religioasă. Mânia lui Dumnezeu asupra acestei falsificări oribile și desfigurări a ceea ce ar fi trebuit să prezinte pentru El bunătate și sfințenie și mărturie despre adevăr se va aprinde violent.

20. - »Și orice insulă a fugit și munții nu s-au mai găsit.« - În judecata a șasea provocată prin ruperea peceții a șasea, »toți munții și insulele s-au mutat din locurile lor« (capitolul 6,14), aici marea asprime a judecății este arătată prin dispariția totală a munților. »Munții nu s-au mai găsit.« Chiar și cercurile independente sau speciale, regiuni și ținuturi, care se aseamănă cu insulele despărțite de continent, vor fi cuprinse de catastrofa generală. Scaunele puterii, comparate cu munții și văzute totdeauna ca fiind stabile, vor dispărea. În toate locurile se vor prăbuși toate rânduielile și elementele puterii ridicate de oameni, oricât de tari și stabile ar părea ele. Tot ce nu a ridicat Dumnezeu va cădea pradă nimicirii generale. Acestea vor fi efectele cutremurului puternic.

21. - »Și grindină mare cât un talant⁷ cădea din cer peste oameni; și oamenii L-au hulit pe Dumnezeu din cauza plăgii grindinii, pentru că plaga ei era foarte mare.« - Groaza generală va fi mărită printr-un uragan al judecății divine, care vine asupra oamenilor cu o putere irezistibilă, distrugătoare. Chiar și lumea păcătoasă va trebui să recunoască, că această furtună a mâniei lui Dumnezeu este trimisă din cer. Despre o grindină citim deja în capitolul 8,7 și 11,19; aceasta însă va întrece în greutatea și putere cu mult mai mult pe cea anterioară. Această judecată va fi asemenea unei grindine naturale grele, care cade din cer, deodată, furtunos, pustiitoare în efectele ei. Nu ni se face cunoscut, sub ce formă va fi, dar din această profecție se deduce clar, că va fi foarte grea și va veni din cer.⁸

⁶ Ierusalimul pământesc, în sensul strict al cuvântului, în starea lui restaurată este descris în mod impresionant în Isaia 60, noul Ierusalim simbolic este subiectul din Apocalipsa 21,9 până la 22,5. Soarta Babilonului, în sensul strict al cuvântului, este descrisă în Ieremia 51, Babilonul simbolic îl vedem în capitolele 17 și 18 din cartea Apocalipsa. În orice privință atât Babilonul în sensul strict al cuvântului cât și Babilonul simbolic este în opoziție clară cu Ierusalimul corespunzător (pământesc sau simbolic).

⁷ După constatările învățaților un talant cântărea aproximativ 35 kg. Prin aceasta se poate imagina ce caracter impresionant și nimicitor va avea această judecată.

⁸ Sunt puțini oamenii care pot să-și imagineze corect puterea devastatoare a unei grindine mari. În continuare prezentăm relatarea unui martor ocular la o cădere de grindină în anul 1831 în Constantinopol și împrejurimi: „După o noapte neobișnuit de înăbușitoare, dimineața la ora șase au venit nori amenințători, și un zgomot între tunete și furtună, și totuși incomparabil cu acestea, a crescut mereu, și locuitorii orașului, treziți brusc din somn, cuprinși de frică așteptau deznodământul acestei arătări amenințătoare. Incertitudinea lor nu a fost de lungă durată. Bucăți de ghiață de mărimea tălpii piciorului unui om au căzut la început mai rar iar apoi au devenit ca o lovitură densă de pietre, care a distrus totul. Nici oamenii în vârstă nu puteau să-și amintească să fi văzut vreodată asemenea pietre de grindină. Unele din ele au fost adunate după aproximativ o jumătate de oră și cântăreau mai mult de o jumătate de kilogram. Această furtună îngrozitoare a trecut peste Constantinopol și, dealungul Bosforului, s-a întins peste un

Va conduce la pocăință acest fel de încoronare a judecăților divine? Va fi zdrobită încăpățânarea, vor fi inimile înfrânte sub mâna puternică a lui Dumnezeu? Nu! Omul rămâne neschimbat, dacă Duhul lui Dumnezeu în harul Său puternic și liber nu-l conduce la pocăință și la primirea salvării oferite. Efectul moral al acestei judecăți îngrozitoare este constatat în cuvinte simple. În loc să glorifice cu teamă pe Dumnezeu, văzând descoperirea puterii Lui neîngrădite, oamenii vor huli pe Dumnezeu din cauza plăgii mari prin grindină. Cât de răbdător este Dumnezeu și cât de greșit este omul!

ținut mare. Ce era cel mai frumos, nu, singura speranță a acestei fășii de pământ frumoase și roditoare, culesul viilor, tocmai începuse și prin aceasta a fost distrusă într-o singură zi. Diverse specii de animale, și chiar și unii oameni, au murit, și nenumărați oameni au fost răniți. Pagubele făcute clădirilor erau inestimabile. Puterea cu care loveau blocurile de gheață care cădeau era așa de mare, că au sfărâmat toate țiglele de pe acoperișuri și au străpuns chiar scânduri, trecând prin ele ca gloanțele din pușcă.” Ce ar fi fost, dacă blocurile de gheață ar fi fost de cincizeci sau șaptezeci de ori mai grele?